

ή ἴδια ἡ φύση αὐτὴ καὶ τὸ κορμὶ της
καὶ ἡ φαρέτρα,
Γοργόφερη, ἔτσι πού εἶναι, ὅπου κιὰν κοιτάξω
στὰ τοπία
βασανιστική!

Κώστας Γουλιάμος

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

Ἐχ! καὶ γακούγεται ὁ ἔρωτας τῆς Μεσσηνίας
Μέχρι τὶς ἀρχαῖες παραστάσεις
Νᾶρχονταν οἱ νυχτωμένοι βάρχοι
Ἄπο τὴν σιγὴ τῶν οὐρανῶν
Κι ὄλα τὰ πτηνὰ μὲ τὴ δύση
Νὰ μετατόπιζαν τοὺς αἰῶνες
Θέλω νὰ μὲ πιστεύεις.
Μιά φορὰ κάθε μῆνα σ' ἀγαποῦσα.

(Εἶσαι ὁμορφο κορίτσι. Σὰν ἀκατοίκητο νησί.
Μὰ τί θὰ πεῖ ἀνάμνηση. Ἐδῶ μεταφράζεται
ἡ ζωὴ. Κι ἐσὺ παραβιάζεις τὸν ἔρωτα).

Μιά φορὰ κάθε μῆνα σεληνιάζεται ἡ θάλασσα
Μιά φορὰ κάθε μῆνα
Ἐνας σεισμὸς ἀποπλανᾷ τὶς πολεμίστρες
Σὰν μιὰ γέννηση μέσα στὴν βροχὴ
Κι ὁμιως ταξιδεύω μὲ τὴν ἄκρη τοῦ προσώπου μου
Στὸ παιδικό μου Ὀχτώβρη
Θέλω νὰ μὲ πιστεύεις
Κάτι πού ἔρχεται μοιάζει μὲ θαῦμα
Κρατᾷ ὅσο νὰ βιάσεις ἓνα ποίημα
Καὶ ξαφνικὰ ἐπανερχοῦν τὰ ποτάμια στὰ παλιὰ τους κοιμητήρια
Οἱ λάμπες τυφλώνουν τὶς ἀράχνες μέσα στὰ χρόνια
Οἱ μέρες κυκλοφοροῦν μισόγυμνες
Καὶ συνηθίζουν τ' ἀπογευματινά μας μάτια
Ἄλλὰ ἐσὺ τί ξέρεις ἀπὸ γεωγραφία
Τί ξέρεις τί ἀπὸ τὸν Ἄγτονέν Ἄρτῶ
Ἄπο τὰ ἡμιτόνια καὶ τὶς ἐξισώσεις
Ἐκτὸς ἂν παραδεχτῶ τὸ παιδικό σου αἰνίγμα.

Ἀντώνης Ἐλευθεριώτης

ΠΟΙΗΜΑ

τεντώνομαι
ἄγριο πετὰ ἀλεξίσφαιρης ὀδύνης
ζωῆς βλογοσκομῆνης ἀπ' τὶς ἀναστολές

μ' ένα τραγούδι στο στόμα ή μάλλον
ένα τρυφερό χαλίκι

δρθιος
μέ την άγγελικότητά μου σε σύση
σε περιμένω

Δημήτρης Κάβουρας

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

"Όταν γράφω ένα ποίημα
φέρνω στο νοῦ μου πάντα κάποιον
πού τού πάει
σάν τὸ χρώμα τῆς γραδάτας πού φορεῖ
σάν μιὰ φράση πού ἐπίμονα ἐπαναλαμβάνει
σάν ἕνα μπάλωμα στοῦ μανίκι τοῦ σακακιοῦ.

"Όταν γράφω ἕνα ποίημα
δὲν εἶμαι ἐγὼ
ἀλλ' αὐτὸ πού γεννιέται.
Τὸ ποίημα εἶναι τόσο ἀπτό
ὥστε μᾶς ντύνει μὲ τὴν ὑπαρξή μας
καὶ τόσο ἀόριστο
πού ὑπάρχει χωρὶς ἐξήγηση.
Ἔρχεται, λοιπόν, καιρὸς
πού τὰ συρτάρια μὲ τὰ χαρτιά ἀνοίγουν
κι ὁ ἄνεμος
αὐτὸς πού μᾶς ὑπαγορεύει τὴ γραφή
μᾶς παίρνει τὸ φτερό ἀπὸ τὰ χέρια.
Πῶς καὶ τί δὲν ξέρομε.
Τὸ ποίημα παύει νᾶναι δικό μας
τὸ ρεῦμα τὸ τραβάει σὰ κανάλια τῶν δρόμων
τὸ διεχθικοῦν ἄγνωστοι. Μιὰ μέρα ὅμως
κάποιος ἐπισκέπτης ἀλλόκοτος
χτυπάει τὴν πόρτα μας
καὶ βλέπουμε νὰ τὸ φορεῖ.

Χάρης Καβαλλιεράτος

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Φανερώνει τὴν ἐτοιμασία του τὸ χωριὸ
μέσα στοῦ γλυκὸ χρώμα τῶν ξενόντων
Ἐκεῖνο πού χωράει τ' ἀνασηκώματα
τοῦ ταξιδιώτη.

Τὸ μερτικό σου εἶναι δυναμωμένο
ὅσο τραβοῦν οἱ προμήθειες τοῦ χωριοῦ...
.....